శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

ప్రకృతి నుంచి పాఠాలు

గంగోత్రి, 2006

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మేము ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చాం?*

గురువుగారు: అవును, మీరిక్కడకు ఎందుకు వచ్చారు? ఈ ప్రశ్నకు స్పష్టమైన సమాధానం మీ వద్ద ఉండదు. ఎవరైనా మిమ్మల్ని ఉన్నట్టుండి అడిగితే మీరు సమాధానం చెప్పలేరు. "మాకు గురువుగారంటే ఇష్టం, అందుకని ఆయనతో ఉండాలనుకుంటున్నాం" అనేది మీ సమాధానం అని నాకు తెలుసు. కానీ దాన్ని అటుంచి, "మనం గురువుగారిని ఎందుకు ఇష్టపడుతున్నాం? మనం ఆయననెందుకు చూడాలనుకుంటున్నాం? మనం నిజంగా గురువుగారిని ప్రేమిస్తున్నట్లయితే, మనం ఇక్కడ ఏం చెయ్యాలని, ఎలా ఉండాలని ఆయన కోరుకుంటున్నారు?"... అని మిమ్మల్ని మీరు ఇలా ప్రశ్నించుకుంటున్నారా? మీకు ఆ జిజ్ఞాస ఉండాలి. ఏదైనా విహారయాత్రలకు వెళ్ళినపుడు ఆయా ప్రదేశాలకు సంబంధించిన పుస్తకాలలో (టూరిస్ట్ గైడ్‌లలో) మనకు కావలసిన సమాచారమంతా ఉంటుంది – ఈ ఘాట్ ఎక్కడుంది, ఆ ఘాట్ ఎక్కడుంది, టీ ఎక్కడ తాగాలి, అక్కడ ఏమైనా కొనుక్కోవాలంటే సరియైన ప్రదేశం ఏది? – ఇటువంటి విషయాలకు సంబంధించిన వివరాలన్నీ పుస్తకాలు చూసి తెలుసుకోవచ్చు, కానీ అందులో ఒక్క పేజీ మాత్రం కనిపించదు – మనకు దారి చూపే గైడ్ (మార్గదర్శి) మనం ఏం చెయ్యాలని అనుకుంటున్నాడు అనేది మాత్రం అందులో కనిపించదు! ఎందుకంటే ఏ పుస్తకమూ మనకు ఈ విషయాన్ని చెప్పదు. మన వద్ద మనం స్వంతంగా తయారుచేసుకున్న గైడ్ ఉండాలి లేకపోతే తయారుచేసుకోవాలి, ఎందుకంటే గైడ్‌గా (మార్గదర్శిగా) ఒకరు ఉండి అతని నిర్దేశకత్వంలో జరిగేదే నిజమైన యాత్ర, అంటే ఆ గైడ్‌కి మన వ్యక్తిగతమైన అవసరాలు తెలిసి ఉండాలి. అప్పుడు మన మొత్తం ప్రయాణం మరొక రకంగా మారుతుంది. అప్పుడది విహారయాత్రగానో, పర్యటనలాగానో కాక ప్రతిదీ మరో క్రొత్త రూపాన్ని సంతరించుకుంటుంది. అలా కాకపోతే, అది కేవలం – విహారయాత్రగానో, వినోదయాత్రగానో, వివిధ ప్రదేశాలను సందర్శించే యాత్రగానో మిగులుతుంది. ఇది వివిధ ప్రదేశాలను సందర్శింపజేసే యాత్ర కాదు, అంతర్దృష్టిని దర్శింపజేసే యాత్ర కావాలి. (గురువుగారు నవ్వుతూ....)

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఈ ప్రయాణంలో మా సమయాన్ని సక్రమంగా ఉపయోగపెట్టుకోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: ఇక్కడ మనమంతా సంతోషంగా ఉన్నాం. మనకు వీలుపడినప్పుడల్లా బాబా నామం చేసుకోవచ్చు, ఆయన ధ్యాసలో ఉండవచ్చు. ఇంకా కుదిరితే, మనం నదిలో రివర్ రాఫ్టింగ్ చేయడానికి వెళ్తాము, అందమైన ప్రకృతిని చూసి ఆనందిస్తాం. ఇటువంటి వాటిని ఆస్వాదించడంలో తప్పేమీ లేదు, (అందరూ) సామరస్యంగా మెలుగుతూ, ఆనందాన్ని ఆస్వాదించడం ముఖ్యమైన విషయం. ఈ స్ఫూర్తికి భంగం కలిగించేది ఏదైనా అది సరికాదు. సాధారణంగా మన దైనందిన జీవితాలలో మనకు నచ్చిన వాటిని సొంతంగా నిర్ణయించుకొని దానికి అనుగుణంగా చేస్తుంటాము. వాస్తవానికి మన వ్యక్తిగత నిర్ణయాలు, ఎంపికలు మన వ్యక్తిత్వాన్ని (ప్రత్యేక అస్తిత్వాన్ని) బలోపేతం చేసి ఇష్టాయిష్టాలను ప్రబలం చేస్తాయి. ఒకవేళ మీరు మీ బలమైన వ్యక్తిత్వాన్ని, అన్యత్వభావనను, అహాన్ని (దానిని మీరు ఎలా పిలిచినా సరే) కోల్పోవడానికి గనుక ఈ ప్రయాణాన్ని ఉపయోగపెట్టుకోవాలని అనుకొంటే ఇది దానికి అనువైన మార్గం. మీరిక్కడ ఎక్కడికి వెళుతున్నాము అని ఆలోచించనక్కరలేదు. మీకు ఎలాగూ ఆలోచించవలసిన పని లేదు కాబట్టి మీరు సంతోషంగా అందరితో కలసి సాగిపోతారు. ఈ ప్రయాణం బ్రేక్‌డాన్స్, షేక్‌డాన్స్, గో–గో డాన్స్ లాంటి ఒక్కరే చేసే నృత్యప్రదర్శనలాగా కాక సమిష్టిగా చేసే నృత్యప్రదర్శనలో పాల్గొనడం లాంటిది (నవ్వులు). ఇది గిరిజన నృత్యం వంటిది, దానిలో సహజ సౌందర్యం ఉంటుంది. అటువంటి నృత్యాన్ని చూస్తుంటేనే మనల్ని మనం మరచిపోతాం. అందులో అన్యత్వభావన ఉండదు, వ్యక్తులకు ప్రాముఖ్యత ఉండదు. మొత్తంగా అందరూ ఒకటిగా కదలడం మొదలుపెడతారు. ఆదిమ తెగలలో, వారు ప్రకృతికి తాము భిన్నం, ప్రత్యేకము అనే భావనను పోగొట్టి ప్రకృతితోను, వారి పరిసరాలతోనూ, వారి సమూహంతోనూ మమేకం కావడానికి ఈ నృత్యరూపాలను కనుగొనడం జరిగింది.

జీవితంలో మీకు ఇటువంటి అవకాశాలు చాలా తక్కువగా వస్తాయి, కాబట్టి మీకు ఆ అవకాశం వచ్చినపుడు దానిని ఉపయోగపెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. దానిని సరిగా ఉపయోగించుకుంటే మన బలమైన అహాన్ని పోగొట్టుకోవడానికి, మన ప్రేమను పెంచుకోవడానికి, మనల్ని మనం కోల్పోయి అందరితో మమేకమయ్యే సామర్థ్యాన్ని పెంచుకోవడానికి తోడ్పడుతుంది. ఇటువంటి ప్రయాణం "నేను" అనే అహంకారపు మంచుకొండను కరిగించే అగ్నిజ్వాల వంటిది.

గురువుగారు: అహంకారమనే టెర్రరిజం (తీవ్రవాదం) నుండి, దాని వల్ల మీ మధ్యలో కలిగే విరోధాలు, కోపతాపాల నుండి మిమ్మల్ని మీరు రక్షించుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. కొన్ని విషయాలు మీకు నచ్చినట్టు జరుగకపోవడం సహజమే. కొన్నిసార్లు భోజనం ఏర్పాట్లు సరిగా ఉండకపోవచ్చు లేదా మీకు అసౌకర్యంగా ఉండవచ్చు, ఇబ్బంది కలుగవచ్చు. మనం అటువంటివాటికి సంసిద్ధులమై ఉండాలి – ఒక జట్టుగా ఉండడం యొక్క స్ఫూర్తి అదే. అదీ కలసికట్టుగా ఉండటం అంటే. ఎవరో ఒకరు మీ కాలు తొక్కుతారు, అది క్షమార్హం కానట్టు అతనికేసి ఒక చూపు చూస్తారు మీరు. పదిమందితో ఉన్నప్పుడు ఇటువంటివి జరుగుతూంటాయి. అది పొరపాటున జరిగింది, ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా జరిగింది కాదు. జీవితంలో ఇటువంటివి చాలా విషయాలు జరుగుతుంటాయి. వీటి వల్ల మీరు క్షమాగుణాన్ని నేర్చుకుంటారు. క్షమించడమన్నది ఎలానో నేర్చుకోవడం ద్వారా మీరు (కొన్ని) వదిలిపెట్టగలుగుతున్నారు, అందరితో సర్దుకుపోగలుగుతున్నారు. ఇదే నేను ఇంతకు ముందు చెప్పిన జట్టుగా ఉండడం వలన వచ్చే స్ఫూర్తి (టీమ్ స్పిరిట్). కనీసం ఈ కాస్త రెండు వారాల ప్రయాణంలో మన వ్యక్తిగతమైన నిర్ణయాలను, ప్రాధాన్యతలను, ఇష్టాయిష్టాలను, సౌకర్యాలను వదలిపెడదాం. మనకు కావలసిన సౌకర్యాల గురించి బాబా చూసుకుంటారు, అది ఎలాగూ జరుగుతుంది. మనం ఒక్కరమే ప్రయాణం చేసిన దానికన్నా ఇప్పుడు ఎక్కువ సౌకర్యవంతంగా ఉన్నాం, కానీ అది వేరే సంగతి (గురువుగారు నవ్వుతూ...). ఇప్పుడు వచ్చిన ఈ అవకాశాన్ని గుర్తించి, కృతజ్ఞతాభావంతో ఆత్మీయంగా ప్రతిస్పందించడం – ఇదీ పద్ధతి. ఇతరుల గురించి కూడా పట్టించుకుంటూ, మీ మాటల్లో చెప్పాలంటే, "నిన్ను నువ్వు ఎలా ప్రేమించుకుంటావో ప్రక్కన వ్యక్తిని కూడా అలాగే ప్రేమించడం" కోసం ప్రయత్నించడం... ఇటువంటి విషయాలన్నింటినీ నేర్చుకోవచ్చు. ఇలాంటివి నేర్చుకోవడం కోసం నేను మీకందించిన సరైన సందర్భమిది!

కానీ, నేను చెప్పినట్టు, నేను దీనిని ఆధ్యాత్మికయాత్ర అని, తీర్థయాత్ర అని, సాధన అని అనను. దీనిని ఆధ్యాత్మికం చేసుకుంటారో లేదో అది మీకు సంబంధించిన అంశం. ఒకవేళ మీరు, ఈ ప్రయాణం ఏవిధంగా ఆధ్యాత్మికం అవుతుందనిగాని,

ఒక పర్వతాన్ని ఎక్కి చుట్టుప్రక్కల చూడటం, నదిలో రాఫ్టింగ్ చెయ్యడం ఆధ్యాత్మికంగా మీకెలా సహాయం చేస్తాయని గానీ నన్ను అడిగితే – అది మీకు సంబంధించిన విషయం. ఇది తీర్థయాత్రో లేదా మరొకటో కాదు. దీనిని తీర్థయాత్ర చేసుకోవలసింది మీరే. ఇక్కడ మొత్తం కార్యక్రమం వెనుక గల ప్రధానమైన ఉద్దేశ్యం ఇదే. మీకు కావాలనుకుంటే అది అలా(సాధనలా) ఉపయోగపెట్టుకోండి – ఉపయోగపెట్టుకోమని నేను చెప్పడం లేదు. మీకు కావాలనిపిస్తే చెయ్యవచ్చు, అలా చెయ్యకపోయినా ఫర్వాలేదు.

కనీసం, మీరు ఇక్కడ ఉన్నప్పుడైనా, మీ సమస్యలు, బాధలు మర్చిపోయి సంతోషంగా ఆనందిస్తూ, సాగిపోయే ప్రవాహంతో ఒక్కటిగా ఉంటూ, ఎటువంటి ప్లానింగ్ లేకుండా, మనం ఏం చెయ్యబోతున్నామో తెలియకుండా, రేపు ఎక్కడికి వెళుతున్నామో తెలియకుండా ఉండటం ఎంత బాగుంటుంది! జీవితంలో మీకు ఇటువంటి అవకాశాలు అరుదుగా వస్తాయి, ఎందుకంటే మీరు ఎప్పుడూ చాలా పక్కాగా ప్లాన్ చేసుకుంటూ ఉంటారు. కాబట్టి ఇటువంటి అవకాశాలు వచ్చినపుడు వాటిని ఉపయోగపెట్టుకుందాం. మన బలమైన అలవాట్ల సరళి నుండి బయటపడడానికి ప్రయత్నిద్దాం.

గురువుగారు: మన చుట్టూ ఉన్న ప్రతిదీ మనకు ఏదో ఒకటి నేర్పించాలి. నదిలో రాఫ్టింగ్ చేస్తున్నా, టీ కొట్టులో కూర్చున్నా, బస్సులో ప్రయాణిస్తున్నా – సమస్తమూ మనకు ఏదో ఒకటి బోధించాలి. సకల సృష్టి మనకు బోధిస్తూ, నేర్పిస్తూ, తెలియజేస్తూ ఉండాలి. మీరు కేవలం సత్సంగంలోనే నేర్చుకోవడం కాదు, ప్రతి నిమిషం నేర్చుకుంటూనే ఉండాలి, మీరు ఎప్పుడూ నిరంతర విద్యార్థిగా ఉండాలి. మీరు సత్సంగంలో నేర్చుకునేది చాలా కొంచెం మాత్రమే, సత్సంగం వెలుపల మీరు నేర్చుకునేదే చాలా ప్రధానం. అయితే, మీకు ఉపయోగపడేలా ఈ రెండింటినీ మీరు సమన్వయం చేసుకోగలగాలి. సాంఖ్య, ఇంకా కొన్ని వేదాంత సంప్రదాయాలలో "విశ్వం ఇరవై నాలుగు తత్వాలతో, అంశాలతో రూపొందింది" అంటారు. అందుకనే దత్తాత్రేయులవారు తమకు "ఇరవై నాలుగు మంది గురువులు"[1] అని చెప్పారు. ప్రతిక్షణం, ప్రతి విషయం, సమస్త విశ్వం ఆయనకు గురుస్వరూపమయింది. చివరకి ఎవరో పిండి దంచుతున్నా అది ఆయనకు ఏదో బోధించింది, సమస్త ప్రపంచం ఆయనకు ఉపదేశించింది. ఆయన కొన్ని ఉదాహరణలు ఇచ్చారు, అది కేవలం అంతవరకే అనికాదు. ప్రతి చర్యా, చివరకి ఆకు కదిలినా అది మనకు సద్గురు ప్రబోధం కావాలి. సమస్తమూ గురువే, సమస్తమూ సద్గురువే. దత్తాత్రేయుల గురించి భగవాన్ మాట్లాడుతూ, "దత్తాత్రేయుల వారికి ఇరవై నాలుగు మంది గురువులు"[2] అని భగవాన్ అన్నప్పుడు ఆయన ఉద్దేశ్యం ఇదే. అంటే దత్తాత్రేయులు సమస్త జగత్తును తమ గురువుగా చూశారు, సమస్త విశ్వం ఆయనను జగద్గురువుగా చూసింది. జగద్గురువు అంటే ఎవరు? ఎవరైతే సమస్త జగత్తును తమ గురువుగా భావిస్తారో వారే జగద్గురువు. కాబట్టి ప్రతి విషయంలో, ప్రతి పనిలో నేర్చుకోవడానికి చాలా ఉంది, మనల్ని మన పథంతో అనుసంధానించి, ఆ శ్రద్ధను నిలుపుకునేలా చేసేటటువంటి విషయాలు చాలా ఉంటాయి. ప్రతి విషయం మనకు ఎంతో కొంత నేర్పాలి.

భక్తుడు: *ప్రతి విషయాన్నీ ఇలా చూడటానికి ఒక ప్రత్యేకమైన దృక్పథం ఉండాలి కదా?*

గురువుగారు: అవును, మనస్సుకు అలా చూడగలిగిన దృక్పథం ఉండాలి. అది మనల్ని మనం వంచించుకోకుండా, మన పథం మీద దృష్టిని కేంద్రీకరించి సద్గురువును ప్రేమించేదిగా ఉండాలి. మన ఆలోచనలకు, మాట్లాడే మాటలకు, చేసే పనులకు మధ్య గల అంతరాన్ని తగ్గించుకునేలా ఉండాలి. మీకు అటువంటి నిజాయితీ ఉంటే బాబా మిమ్మల్ని ఆధ్యాత్మికపథంలో ఉన్నత శిఖరాలకు తీసుకువెళతారు.

మనం గంగానది వెంబడి ప్రయాణిస్తూ దానిని గమనించినపుడు, ఆ నదీ ప్రవాహానికి, మనలోని చైతన్యప్రవాహానికి సారూప్యత కనిపిస్తుంది. మనం గంగానదిని ఒక పాయగా హృషీకేశ్ నుండి దేవప్రయాగ్ వరకు అక్కడి నుండి గంగోత్రి వరకు

---

1 ఈ ప్రసిద్ధ ప్రబోధం భాగవత పురాణంలో కనిపిస్తుంది. ఏకనాథ్ మహరాజ్ విరచిత ఏకనాథభాగవతంలోనూ ఇటువంటి వృత్తాంతం ఇవ్వబడింది.

2 ఆర్థర్ ఆస్‌బర్న్‌చే రచింపబడిన "ద టీచింగ్స్ ఆఫ్ రమణమహర్షి ఇన్ హిజ్ ఓన్ వర్డ్స్" (పే.నెం: 92), రమణాశ్రమము, తిరువణ్ణామలై

అనుసరించాం. కానీ మనం ఆ మూలస్థానానికి చేరుకున్నపుడు అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు[3] (ఆశ్చర్యంతో కూడిన గుసగుసలు). గంగోత్రి మొత్తం మన కోసమే అన్నట్టుగా! అదే నిస్సంగత్వం. దానిని బాబా మనకు చూపించారు, ఆయన దానిని మనకు ప్రసాదించారు. అక్కడ మనమూ, గంగానదీ – మనమూ, బాబా తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు. అంత ప్రసిద్ధమైన యాత్రాస్థలంలో ఆ ప్రదేశం మొత్తం నిర్జనంగా మనకోసం సిద్ధంగా ఉంది! నేను అది అద్భుతమైన విషయం అనుకున్నాను. బాబా ఏం చేసారో చూడండి. అది సాధ్యమా అసలు? ఎవరన్నా ఊహించగలరా? అదంతటి అద్భుతమైన అవకాశం. మనం అలా ఉండాలని ఆశించలేదు, కానీ అక్కడికి వెళ్ళేటప్పటికి అది అలా ఉన్నది. కాబట్టి నువ్వు మూలంలోనికి వెళ్ళినపుడు అక్కడ నిస్సంగత్వం ఉంటుంది. నువ్వు ఒక్కడివే ఉంటావు, ఆ మూలస్థానంలో నువ్వు, బాబా మాత్రమే ఉంటారు. అందువలన ఈ ప్రయాణం మొత్తం, మన మార్గానికి సూక్ష్మరూపం. దీనిని బాబా చాలా స్పష్టంగా చూపించారు.

బాబా మనం చిన్న చిన్న ఆనందాలు అనుకునే వాటిని కూడా అలక్ష్యం చేయరు. వర్డ్స్ వర్త్ "అన్ రిప్రూవ్డ్ ప్లెజర్స్" ("ఎవరూ కాదనలేని చిన్న చిన్న ఆనందాలు") అంటాడు, ఆ వ్యక్తీకరణ నాకు నచ్చుతుంది. మీలో కొద్దిమంది "మాకు మంచు కావాలి!" అన్నారు. మంచు కావాలి అనుకోవడం తప్పేమీ కాదు, చాలామందికి ఈ కోరిక ఉంటుంది. కొంతమంది మంచుకురవడం చూడాలనుకున్నారు, అది మంచు కురిసే కాలం కాకపోయినా మంచు కురవడాన్ని ఔలీలో చూశారు. అక్కడున్న వాళ్ళను మంచు కురుస్తుందా అని అడిగినపుడు, వాళ్ళు, "ఇప్పుడు కాదు, రెండు మూడు వారాల తరువాత డిసెంబర్ చివరివారంలో కురుస్తుంది" అని అన్నారు. కానీ మనం పడుకుని తెల్లవారి నిద్రలేచేటప్పటికి మంచు కురుస్తోంది. ఇటువంటి చిన్న చిన్న కోరికలు, అభిలాషలు, ఈ "ఆనందాల"ను బాబా నెరవేరుస్తారు. ఈ మొత్తం ప్రయాణంలో ఆయన మనకు కోరుకున్నదానిని ఎప్పుడు నెరవేర్చలేదో చెప్పండి. అది గంగోత్రిలో మనం ఏకాంతంగా ఉండటం కానివ్వండి లేక కురుస్తున్న మంచును చూస్తూ, ఆడుకుంటూ ఆనందించడం లాంటి చిన్నకోరికలు కానివ్వండి – ప్రతిదీ ఇచ్చారు.

భక్తుడు: *అంతేకాదు గురువుగారూ, మనం ఒక్కరోజు తరువాత వచ్చుంటే ఖచ్చితంగా ఈ మంచు ఈ రోడ్లను కప్పివేసుండేది, మనం ఇక్కడికి రావడం దాదాపు అసాధ్యమయ్యేది.*

గురువుగారు: అవును. బాబా సరైన సమయంలో సరైన ప్రదేశానికి పంపారు. మనమేమీ ప్లాన్ చేసుకోలేదు. ప్లాన్ చేసుకోవాల్సిన అవసరమూ లేదు. నేను చెప్పదల్చుకున్నదీ అదే. ఏదీ ప్లాన్ చేసుకోవాల్సిన అవసరంలేదు! బాబా ఉన్నారు, ఆయన చూసుకుంటారు, ఆయన మనకు అన్నీ చూపుతారు, అన్నీ ఇస్తారు. మనం ఉల్లాసంగా, సంతోషంగా ఆడుకుంటూ, పాడుకుంటూ ఆనందించాం. మనం మూలంలోనికి చేరుకున్నప్పుడు, ద్వారకామాయి[4] లాంటి గంగమ్మ ఒడిలో ఉన్నాం. మనం ఆమె బిడ్డలం, అక్కడ మనం ఆడుకోవాలి! ఆ తల్లికి తగ్గ బిడ్డల్లా ఉండాలి! మనం తల్లి ఒడిలో ఉన్నప్పుడు మనం ఎందుకు భయపడాలి? మనకు అటువంటి భావన, గుర్తింపు లేకపోతే గంగోత్రికి పోవడమెందుకు? మన మొత్తం ప్రయాణాన్ని ఇలాంటి దృక్కోణంలో చూసి అదేం తెలియజేస్తుందో ఆలోచించండి. మన ఆలోచనావిధానం ఒక క్రొత్త రూపాన్ని దిద్దుకుంటుంది. (దీర్ఘ మౌనం...) ఆ ఆనందాన్ని, పారవశ్యానుభూతిని, దాని జ్ఞాపకాలను మనకు సాధ్యమైనంతగా పొడిగించుకుందాం. ప్రతి నిమిషం, ప్రతి క్షణం, మనల్ని నడిపిస్తున్న బాబా చేతిని నేను చూడగలుగుతున్నాను. బాబా మనకు ఎంత చూపిస్తున్నారు, ఎంత ఇస్తున్నారు!!

భక్తుడు: *ఆ ప్రయాణం వరకే కాక, బాబా ఎప్పుడూ అలానే ఉంటారు కదా, గురువుగారూ?*

---

3 గురువుగారు వారి బృందంతో గంగోత్రిని సందర్శించినపుడు, అద్భుతరీతిన గంగోత్రి నిర్మానుష్యంగా ఉంది, అక్కడ నివసించే స్థానికులతో సహా ఇతర యాత్రికులు ఎవ్వరూ అక్కడ లేరు. తత్ఫలితంగా గురువుగారు గంగోత్రి స్వచ్ఛమైన రమణీయతను ఏకాంతంగా (నిస్సంగంగా) ఆస్వాదించగలిగారు. అద్వైత వేదాంతంలోనూ, కబీరుతో ప్రారంభమైన (నిర్గుణ) భక్తి సంప్రదాయాలలో నిస్సంగత్వాన్ని చరమలక్ష్యమైన ముక్తికి సాధనంగా చెప్పడం జరుగుతుంది.

4 ద్వారకామాయి– శిరిడీలో బాబా తాము నివసించిన మసీదును ద్వారకామాయి అని పిలిచెడివారు. "నీవిప్పుడు కూర్చున్నదే ద్వారకామాయి. ఎవరైతే ఆమె ఒడిలో కూర్చొనెదరో వారిని ఆమె కష్టములనుండి యాతురతల నుండి తప్పించును. ఈ మసీదు తల్లి చాలా దయార్ద్రహృదయురాలు. ఆమె నిరాడంబర భక్తులకు తల్లి. వారిని ఆపదల నుండి తప్పించును. ఆమె ఒడినాశ్రయించిన వారి కష్టములన్నియు సమసిపోవును. ఎవరామె నీడనాశ్రయించెదరో వారికి ఆనందం కలుగును" అన్న సాయిపలుకులను గురువుగారు ఉదహరిస్తున్నారు.

గురువుగారు: అవును, నేను మీకు చెప్పేదీ అదే. మీ మొత్తం జీవితాన్ని ఇలా చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. మీరలా చేసుకోలేకపోవచ్చు, కానీ ప్రయత్నించండి! మీకు కనీసం దాని గురించిన ఊహ, అస్పష్టమైన భావనైనా కలుగుతుంది, దానిని మీ జీవితంలో వాస్తవం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మేము ఈ ప్రయాణంలో, చాలావరకు ఏమీ తెలియకుండా ఉంటే ఎలా ఉంటుందో, ప్లానింగ్ లేకుండా, ఏం జరుగబోతుందో తెలియకుండా ఉండటం ఎలా ఉంటుందో అనుభవపూర్వకంగా చూశాము. ప్రయాణం చేస్తూనే ఉన్నాం కాబట్టి ప్రతి క్షణం క్రొత్తగానే ఉంది, కానీ మేము తిరిగి ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయిన తరువాత నూతనత్వమనే అనుభూతిని సజీవంగా ఉంచుకోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: మీరు అంత ఎక్కువగా ప్లాన్ చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. ఈ సంగతి మీరు గ్రహిస్తే చాలు. అవసరమైనప్పుడు అప్పటికప్పుడు ప్లాన్ చేసుకుని ఆనందంగా వెళ్ళిపోతారు. మీరు అంతకుముందు వేసుకున్న ప్లాన్‌కు కట్టుబడి ఉండాల్సిన అవసరం లేదు. మీరు టిక్కెట్ బుక్ చేసుకున్నారనుకోండి, అప్పుడున్న పరిస్థితులను బట్టి "నేను ఫలానా రోజు బయలుదేరాలి" అని మీరే నిర్ణయించుకుని ఉంటారు. కానీ ఆ తరువాత మీరిక్కడే ఉండటం ఇంకా అర్థవంతంగా మారవచ్చు, అలాంటప్పుడు అంతకు ముందు వేసుకున్న ప్లాన్‌ను మార్చుకోవచ్చు. సాధారణంగా ఈ విషయాన్ని మనం మరచిపోతుంటాం. మనం ఒక్కసారి నిర్ణయం తీసుకున్నాక మనకది తప్పనిసరి అయిపోతుంది. "నేను టిక్కెట్ బుక్ చేసేసుకున్నాను, నేను వెళ్ళక తప్పదు, నేనేం చేసేది?" అంటారు. "నేనేం చెయ్యాలి?" అంటే ప్రయాణం మానుకోండి లేదా వాయిదా వేసుకోండి. తీరా చూస్తే అది నీ నిర్ణయమే కదా. అలా కాకుండా నీకో ఉద్యోగం ఉండి ఉద్యోగరీత్యా వెళ్ళాల్సి వచ్చిందంటే అది వేరే సంగతి, కనీసం అక్కడ ఒక కారణం అయినా ఉంది. అలా కానప్పుడు ప్రయాణంలో ఇటువంటి చిన్న చిన్న మార్పులకు అంత ప్రాముఖ్యత ఇవ్వకండి.

ముందుగా ఇటువంటి స్వేచ్ఛను పొందుదాం, ఇప్పుడు సాధ్యమయ్యే ఈ కాస్త స్వేచ్ఛను సాధిద్దాం. మీరెప్పుడూ ఆ స్వేచ్ఛను (మోక్షం) గురించి మాట్లాడుతుంటారు. ముందు ఈ స్థాయిలో కనీసం ఈ స్వేచ్ఛతో ప్రారంభిద్దాం. మనం చాలా విషయాలకు బద్ధులమై ఉంటాం. మన స్వంత నిర్ణయాలకు బందీలుగా ఉంటాం. ఏదైనా అర్థవంతమైనది మనల్ని అటుకేసి లాగినపుడు దానిని అనుసరించనీయకుండా మనం ఇంతకుముందు వేసుకున్న ప్లాన్‌లు మనల్ని ఆపుతాయి. దాని విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండండి. అదే మరింత గొప్ప పరివర్తనకు బాటలు వేస్తుంది (గురువుగారు నవ్వుతూ...).

బుద్ధుడు ఆ స్థితిని పొందినపుడు – అదేదైనా కానివ్వండి, మనకది అర్థంకాదు – ముందుగా మనస్సు వేసే అన్ని ప్రణాళికలు ఆగిపోయాయి. ఆయన బోధి వృక్షం క్రింద కూర్చున్నపుడు అక్కడి నుండి లేవాలి అన్న ఆలోచన ఆయనకు లేదు. ఆయన అలా కూర్చుండిపోయాడు, ఎన్ని రోజులు కూర్చోవాలి అనిగానీ, మళ్ళీ లేవాలా లేక శాశ్వతంగా కూర్చుండిపోవాలా అనేటటువంటి ప్రణాళికలకు సంబంధించిన తలపు లేదు. ఆయన అలా కూర్చుండిపోయాడు. మనస్సు చేసే పరిశీలనలు, వేసే ప్రణాళికలు, సంకల్పాలు అన్నీ తొలగిపోయాయి. అవన్నీ తొలగిపోయిన తరువాత ఆయన ఆ స్థితిని పొందాడు. మనస్సు యొక్క సూక్ష్మమైన బంధాలను, నిబంధనలను అధిగమించడం చాలా కష్టం. ప్రయత్నించండి!

నేనిలా చెబుతున్నపుడు, ముందుగా ప్రయాణపు ప్లాన్‌ల వంటి స్థూలమైన విషయాలతో ప్రారంభించి వాటిని క్రమంగా తగ్గించుకోండి. అది మీకు స్వేచ్ఛగా జీవించే కళను నేర్పుతుంది. అది చాలా కష్టమైనదీ, అసాధ్యమైనదీ ఏంకాదు. నిజానికి చాలా అందంగా, ఆనందంగా ఉంటుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మేమందరమూ ఈ ప్రయాణాన్ని చాలా ఆనందిస్తున్నాము. ఎక్కడికి వెళుతున్నామో ఎలా వెళుతున్నామో, ఎప్పుడు వెళుతున్నామో ఎవ్వరికీ తెలియదు (నవ్వులు), ఇది చాలా అందమైన అనుభూతి.*

గురువుగారు: మీ జీవిత స్వరూపాన్ని లఘురూపంలో, సూక్ష్మప్రమాణంలో తెలియజేయాలనుకున్నాను. అయినా మీరు (వాస్తవ జీవితంలో) ఎక్కడికి వెళుతున్నారో మీకు తెలుసా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మీరలా జీవిస్తున్నారంతే! మీరందరూ ఎక్కడికో వెళుతున్నామని అనుకుంటున్నారు – ఓ గమ్యం, ఓ లక్ష్యం ఉందనుకుంటున్నారు – కానీ నిజానికి అది మిధ్య, ఎక్కడికి వెళుతున్నారో మీకు తెలియదు. నేను దాని రుచిని మీకు చవి చూపించాలనుకుంటున్నాను. మనం ఎక్కడికి వెళుతున్నాము అనే ఆలోచనలు కాస్త ప్రక్కన పెట్టండి. మనం ఎందుకు వచ్చాం, మనం ఎందుకు పుట్టాం, ఎందుకు బ్రతుకుతున్నాం? మనకు ఇటువంటి ముఖ్యమైన విషయాలే తెలియనప్పుడు, ఈ చిన్న ప్రయాణంలో ఆ సంగతి తెలియకపోతే ఏమిటి?

మీకు గనుక ఆ పెద్ద ప్రయాణం గురించి తెలుసుకోవాలని ఉంటే, ఇప్పుడు ఇక్కడ ఈ చిన్న ప్రయాణంలో వాటి గురించి తెలుసుకోండి. దీనిని గనుక మీరు సరైన పద్ధతిలో తీసుకోగలిగితే, బాబా చేతిలో పగ్గాలు ఉంటే ఎలా ఉంటుందో అర్థమవుతుంది. ఆయన మన జీవనరథాన్ని నడుపుతున్నారు, ఆయనకు గమ్యం తెలుసు. ఆయన మనల్ని మన గమ్యానికి సురక్షితంగా చేరుస్తారు, మనలో మనం ఆందోళన చెందడం ఎందుకు? ఆయనకు తెలుసు. మీరు దీనిని(ఈ ప్రయాణాన్ని) అలా తీసుకుంటే అది సాధనవుతుంది. దానిని మీరు అలా తీసుకుంటారనే అనుకుంటాను. అందుకే నేను అలా చేస్తాను. లేదా మీరు దానిని అలా తీసుకోకున్నా మంచిదే. అదో క్రొత్తరకమైన అనుభవం, అంతే! అలా కాకపోతే మొత్తం కార్యక్రమాన్ని ముందే చెప్పడంలో ఇబ్బందేముంది? దానిని మనం అనుసరిస్తున్నామా లేదా అన్నది తరువాత సంగతి. (చాలా నవ్వులు...) నేను మీకు కార్యక్రమం అంతా చెప్పేసి తరువాత అది మారింది అని చెప్పవచ్చు, దానిని మళ్ళీ మార్చవచ్చు. ప్రతిసారీ మీరు ఎక్కడికి వెళుతున్నారో మీకు తెలుసు అనే భ్రమ ఉంటుంది. అది ఇప్పటి మీ జీవితాల మాదిరిగా ఉంటుంది – అదే రకమయిన భ్రమ. కాబట్టి ఈ ప్రయాణం మన జీవితాలకు మన జీవనప్రయాణానికి ఒక నమూనా, ఒక దర్పణం, ప్రతిబింబం వంటిది. మన జీవితం స్థూలరూపమయితే ఈ ప్రయాణం దానికి సూక్ష్మమైన రూపం. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ, ఈ సూక్ష్మరూపం ఇలాగే కొనసాగాలని నేను నిజంగా ప్రార్థిస్తాను.*

గురువుగారు: అవును, అది నీకు అర్థమైతే, దానికి ముగింపు ఉండదు. అది స్థూలంగా మారిపోతుంది, దానికి అంతం ఉండదు!

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.